

עפ"ת 7981/03/17 - מאהר עלי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 7981-03-17 עלי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
עורר	מאהר עלי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט קמא (כבוד השופט יעקב בכר) מתאריך 1.3.17 בבפ"ת 3936-02-17, לפיה הורה בית המשפט קמא על פסילת רישונו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים בקבעו כי הסייג הקבוע בס' 50 (ב) לפקודת התעבורה [נ"ח], תשכ"א - 1971 (בהקשר לביטול הפסילה כעבור 6 חודשים) - לא יחול.

כנגד העורר, יליד 1969 ותושב עראמשה, הוגש בתאריך 17.2.17 כתב אישום לבית המשפט לתעבורה בעכו שייחס לו את העבירות הבאות: נהיגה בשכרות, נהיגה בקלות ראש, נהיגה כשברמזור אור אדום, התנהגות הגורמת נזק, סטיה מנתיב, ונהיגה כשרישיון הנהיגה פקע פחות מ 6 חודשים. כתב האישום מתייחס לאירוע מתאריך 6.11.16 בשעות הערב, אז על פי הנטען נהג העורר ברכבו מכיוון קיבוץ געתון בכביש 883 לכיוון כביש 89 - צומת המחצבה. העורר עשה כן תוך כדי שהוא "מזגזג" על הכביש וסוטה מנתיב לנתיב ונכנס לצומת לעיל הגם שברמזור דלק אור אדום בכיוון נסיעתו. כתוצאה מכך התנגש העורר ברכב אחר שהיה בצומת דבר שהביא לפגיעה ב 3 נוסעי רכב אחר. עוד נטען, כי בעת האירוע נהג העורר את רכבו בהיותו שיכור ובעת שנדרש על ידי השוטרים לתת דוגמת דם סירב לכך.

בית המשפט קמא קבע כי מתקיים התנאי הבסיסי של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר. בהקשר זה הפנה ביתה משפט קמא, בין היתר, להודעת העד צבי דניאל שמסר כי עובר לתאונה הוא הבחין בעורר נוהג את רכבו כשהוא "מזגזג" בין הנתיבים; וכן להודעת העד אלוני אסף ממנה עולה כי העורר נכנס לצומת באור אדום. עוד הפנה בית המשפט קמא לראיות לכאורה בדבר שכרותו של העורר וביניהן - עדים שמסרו כי מהעורר נדף ריח חזק של אלכוהול; ברכבו נמצאו בקבוקי בירה פתוחים וסגורים; העורר התנדנד; תנהגותו היתה מוזרה וכן סירב לתת דגימת דם.

בית המשפט קמא הפנה לעברו התעבורתי הכבד של העורר - מדובר במי שלחובתו הרשעות רבות ובכלל זאת הורשע פעמיים בנהיגה תחת השפעת אלכוהול או נהיגה בשכרות.

כמו כן, התייחס בית המשפט קמא לטענה כי כתב האישום והבקשה לפסול את רישונו של העורר הוגשו למעלה מחודש לאחר תום תקופת הפסילה המנהלית (של 60 יום) וקבע כי: "**ככלל, שיהיו הוא שיקול שעל ביהמ"ש לקחת בחשבון בבואו לבחון בקשה לפסילה עד תום ההליכים, אולם זה לא חזות הכל ואין לומר כי משהוחזר הרישיון, לא ניתן לפסול נהג עד תום ההליכים. על ביהמ"ש לעשות את האיזון הנכון ובמקרה דנן, מסוכנותו של המשיב היא במדרג הגבוה ועליה לגבור על טענת השיהוי שהעלה הסנגור**".

חרף האמור לעיל, הוגש הערר דנן במסגרתו העלה העורר שתי טענות עיקריות: ראשית, המצע הראייתי הלכאורי אינו מבוסס דיו. בהקשר זה הפנה ב"כ העורר להסכמתו של העורר, שניתנה בזירת האירוע, למסור דגימת דם בבית החולים. לכן, נטען שלא היה "היגיון" שיסרב לכך לאחר שהובא לבית החולים. נטען שסירוב זה נעוץ רק בדרישה הבלתי מוצדקת של המשטרה למסירת דגימת דם בטרם יתאפשר לעורר לשתות מים (בקשה אותה העלה העורר). שנית, חזר ב"כ העורר על טענתו כי השיהוי שבהגשת הבקשה, לאחר תום תקופת הפסילה המנהלית, מצדיק את דחיית הבקשה.

מנגד, עתרה המשיבה לדחות את טענות העורר בהפנותה לתיק החקירה וכן בהסתמכה על החלטת בית המשפט קמא.

עיון בכלל החומר הרלוונטי ובחינת טענות הצדדים, הביאו אותי לכלל מסקנה שאין מקום לקבלת הערר. עיון בתיק החקירה מעלה באופן מובהק כי קיים יסוד ראייתי לכלל הנטען כנגד העורר. מדו"ח הפעולה של רס"ב אבקסיס עולה כי השוטרים היו מעוניינים לקחת דגימת דם מהעורר כבר בזירה וזאת משום נוכחותו של רופא במקום, אך העורר סירב לכך וציין כי הוא מעוניין לעשות זאת רק בבית החולים. הגם שלא היה מקום ל"התנייה" זו, נלקח העורר לבית החולים בנהריה אך גם שם סירב לעשות ודרש כי יתאפשר לו לשתות קודם לכן. גם אם אניח שלא היה מקום לסרב לאפשר לעורר לשתות קודם לנטילת דגימת הדם, הרי שהדבר אינו מאיין ואף לא מצדיק, על פני הדברים, סירובו זה. עוד אפנה לכך כי בתיק החקירה די ראיות שאינן נסמכות על הסירוב לעיל להוכחת אשמתו של העורר (גם) בעבירות שכרות - כך, העד צבי דניאל מסר כי נסע מאחורי רכבו של העורר במהירות של 20 קמ"ש (!) עובר להגעתם לצומת, כאשר העורר "זגזג" בין נתיבים וחצה קו הפרדה רצוף. לנוכח אופן נהיגתו לעיל של העורר, צפר דניאל לעורר והאחרון הגביר את מהירות נסיעתו ו"נעלם". כאשר הבחין דניאל בעורר בשנית היה זה כאשר הגיע לצומת כעבור זמן קצר והבחין בתאונה בה היה מעורב העורר. השוטרים שהגיעו לזירה סמוך לאחר התאונה (ר' מזכר של רס"ר טריף) מסרו כי העורר לא תקשר עם סביבתו, נראה רדום, וכן נדף ממנו ריח חזק של אלכוהול. דברים דומים נרשמו גם על ידי בוחן תאונת הדרכים רס"מ שמאס. האחרון אף מצא בקבוקי בירה בכיסא הנהג ברכב העורר (ר' לוח תצלומים שצילם רס"מ שמאס, תמונה 18). העורר עצמו הכחיש את הנטען לעיל (היינו כי שתה לשכרה, זגזג, נסע לאט, או כי נכנס לצומת באור אדום) וטען כי עובר לתאונה הוא עצר באור אדום וכשהתחלף האור לירוק החל בנסיעה ואז התרחשה התאונה - טענה שעומדת בניגוד גמור לגרסת הנהגים שהיו בצומת. העורר אישר כי נמצאו בקבוקי בירה ברכבו וטען כי מדובר בבקבוקים אותם רכש וכן ציין כי מכר בקבוקים ריקים, אך ברור שאין בכך, ולו בשלב זה, כדי לספק הסבר מדוע צוין על ידי השוטרים כי מהעורר עצמו נדף ריח של אלכוהול ומדוע הבקבוקים נמצאו סמוך לכיסא הנהג. זאת ועוד, צפייה בסרטון הוידאו אותו צילם הבוחן (עת שהעורר ישוב באמבולנס) מחזק אף הוא את הראיות בדבר שכרותו של העורר - התנהגותו של העורר ושפת הגוף שלו וכן תשובותיו מתיישבות עם שכרותו (כאשר הבוחן מציג את עצמו כבוחן תנועה, השיב העורר שגם הוא עצמו בוחן (...)); וכאשר הבוחן טען בפניו שהוא - העורר - שיכור, השיב העורר "נכון"). משכך, בדין קבע בית המשפט קמא כי מתקיימות ראיות לכאורה בהקשר לעבירת השכרות וביחס ליתר העבירות.

מסוכנותו של העורר הינה אף ברורה ומובהקת, וזאת בעיקר לנוכח עברו התעבורתי המכביד. בשנת 204 הורשע בנהיגה בשכרות, נהיגה בקלות ראש וסטייה מנתיב, וזאת בהקשר לאירוע במהלכו סטה לכיוון ניידת שאלמלא סתה מנתיבה היה מתנגש בה. בהמשך, כשעצר העורר את רכבו סירב לבדיקת אלכוהול. במסגרת אותו הליך (פלא עכו 7105-07-14) נדון העורר, בין היתר, למאסר על תנאי של 6 חודשים, שהינו בר הפעלה בעניינו. במסגרת ת"ד 10256-05-10 הורשע העורר בנהיגה תחת השפעת אלכוהול וזאת בהקשר לאירוע במהלכו התנגש ברכב אחר כאשר הוא מצוי, כאמור לעיל, תחת השפעת משקה אלכוהולי.

משכך, חרף השיהוי המסוים בהגשת כתב האישום ובקשת הפסילה, בדין קבע בית המשפט קמא כי אין בשיהוי זה כדי להביא לדחיית בקשת הפסילה. מדובר שמי שנשקפת ממנו מסוכנות ברורה למשתמשים בדרך. השיהוי הינו רק אחד מהנתונים שעל בית המשפט לשקול ובנסיבות המקרה דנן, משך השיהוי אינו מצדיק, כאמור לעיל, את דחיית הבקשה.

סוף דבר, אני מורה על דחיית הערר.

המזכירות תשלח עותק מהחלטה זו לצדדים וכן תוודא טלפונית קבלת ההחלטה.

נציג המשיבה יוכל לקבלת את תיק החקירה בלשכתי.

ניתנה היום, י"ד אדר תשע"ז, 12 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.